

DOMOVINA.

L I S T

posebno za primorsko-deželna, pa tudi sploh slovenske zadeve.

Izhaja vsak petek.

Naročnina s poštnimi vrednostmi za celo leto 2 gold., za pol leta 1 gold.

Naročilna pisma in reklamacije naj se pošljajo vradništvu.

Posamni listi se prodajajo v Gorici pri bukvarji g. Šteharji na Travoju po 4 selds.

Vredništvo:
na Travoju št. 277. I. nadst. (opis
skabi tudi za razpoljubljanje listov)
Prejemajo se vsi plačili vnaprej
na ostanila tudi v slovenskem
jeziku.
Plača se za vsake nasled. vrsto
3 kr., če se oznanilo samo
enkrat na teden, če dvakrat, 4
kr., če trikrat, 10 kr. a. v. L.
Povrh tega za vsak list 30
kr. za štampelj.

„SLOVENSKI KLOBUK“

Sp. A. Ž.

IX.

Rekli smo v prejšnjem oddelku, da je „Anonymus salisburgensis“ nasprotnik „slovenskega“ napredka ter smo vesed tega njegovim vestim, v katerih Slovenijo dvakrat imenuje in popisuje, posebno važnost prisodili. Ostaja nam dolžnost spricati, kar smo rekli in terdili. Tej dolžnosti pa hočemo v tem oddelku zadostiti, da pokažemo preblagin očitateljem, koliko je premogel slovenski jezik v Panoniji.

Po smrti (l. 799.) Karolovega tasta, Gerolda, je bila Bavarija izročena grofu Avdulfu, vse ostale dežele pa od Anizo (Enns) do sključeno Donovo in do tje, kjer Drava v Donovo teče, so dobile posebej svojega gospoda ali grofa. In ta je imel sedež v Lavreaku („Lorch im Traungau“ — Jireček). Stanovitnega imena (naslova) niso imele te lavreaški grofom izročene dežele; kajti reklo se jim je zdaj oberske (ker so bile Obrom vzete), zdaj panonske (ker je največja med njimi Panonija bila), zdaj vzhodna „krajina“ (ker na kraju robu cesarvine — „confinium“ — „Grenzland“), kakšenkrat tudi „Slovenija“ („mitunter heisst es auch Sklavinien“ — beri: Jireček, „Entst. chr. R.“ str. 198.)

Eden teh lavreaških grofov (Anonymus ga imenuje „comes confinium“) je Radbot (l. 834.) K njemu je pribežal knez Pribina, ki je stoloval v Nitri ter vladal od Karpatov doli do Donove. Pregnal ga je bil namreč Moravski knez Mojmir. Pribina in njegov sin Kocel sta prejela sv. krst v cerkvi sv. Martina („loco Treisma nuncupatio“) blizu Solnograđa (Juvavo), pa sta s pomočjo frankovskega orožja nazaj prišla na svoj dom, kjer jim je solnograški nadškof Adalram cerkev posvetil za božjo službo (l. 836.) Pribina se je nekako Radbotu zameril; zato so ga Moravci zopet pregnali iz Nitra. Bežal je zdaj k Bolgarom, od njih v Panonijo k Ratiimiru (knezu hrvaškemu??) in od tega čez Savo k grofu Salaho-tu, kateri ga je z Radbotom sprijaznil (beri: Anonymus!). V kratkem je dobil Pribina od frankovskega kralja Ludvika kos panonske dežele ob reki Sali in ob Blatnem jezeru v darilo. Tu so je s svojim sinom Kocelom in z drugimi svoji vsedel. Kmalu je začel zidati grad („muimen“ pravi Anonym.) v močvirju pri reki Sali, ki ga je imenoval Blatni grad („urbs paludarium“ — „Moseburch“).

Pribina je bil prav goreč kristjan, sezidal je veliko cerkev. Zato mu je pobožni kralj Ludvik darilo v lastnino dal. Zdaleci je bil Pribina še bolj vnet, zasajal je v malo letih cerkve po vsi dolanji Panoniji od reke Rab do Donove in Drave; kajti vsa ta dežela je postala njegova lastna kneževina. Po smrti Pribine (860), kterega so Moravci ubili, po-

stano njegov sin Kocel „blatenski knez“. To vnanje je bil sin ves podobni krščenemu očetu. Ves slovenski narod naj časti in slavi tega moža!

Bilo je leta 867 — tedaj letos je tisoč let od tega — v spomladnem času, ko prideta Ciril in Metod, dva učena misijonarja iz Moravskega, kjer sta že štiri leta pridno delala v Gospodovem vinogradu. Namenila sta se v Rim k papežu Nikolaju I. Vrli knez Kocel je prav slovesno sprejel, nekaj zato, ker sta neala ostanki sv. Klementa, nekaj pa tudi zato, ker je pred njima šel glas, da sta kakor nalašč ustvarjena za apostola slovenskemu narodu.

Od Kocela sta popotovala skozi slovenske dežele do Benetok. Tam sta imela nek učenosten prepis z beneškimi duhovni. Iz Benetok pa v Rim. V Rimu je Ciril umrl, Metoda je pa v škofu posvetil sam papež Hadrian, ter mu izročil Moravsko pa tudi Panonsko deželo (beri šivilj. sv. Metoda gl. VIII., ker je sam knez Kocel tako prosil.

Metod se vrne iz Rima kot škof za Moravijo, kjer je Rastie vladal, in za Panonijo, kjer je bil knez Kocel. Nazaj gredé se Metod k Kocelu obrne in, ker je v Moraviji bila strašna vojska, je tudi pri njem ostal. Kako vesel je bil Kocel Metoda imeti! Kmalu so se razlegali slovenski glasovi po vseh cerkvah njegove kneževine. Metod je po dovoljenju papeževem ne le pridigal, ampak tudi sv. mašo po slovenski pel. Tako je zapovedal delati tudi duhovnom svoje škofije. — Ta zapoved je bila nekterim pretežka in so vzdignili močno nasprotovanje. Solnokraški nadškof, s kterimi je Kocel vedno v prijaznosti bil, ker so do Metodovega prihoda vsa cerkvena škofom lastna opravila izvrševali v njegovi kneževini, niso mogli prenesti tega, kar je novi od papeža poslani škof Metod v Panoniji delal. Zato so vzdignili tožbo in jo poslali frankovskemu kralju Ljudviku, pod čigar oblastjo je bil tudi knez Kocel. Ta tožba je ravno tisti spisec „De conversione Carantanorum“, kterega je sestavil tisti „Anonymus salisburgensis“ v letu 873. V tej tožbi razklada „Anonymus“ prav na drobno vse pravice solnograških nadškofov do cerkvenih opravil v Panoniji in toži potem Metoda: 1. zavoljo seganja v pravice solnogr. nadškofov, 2. zavoljo slovenskega jezika pri sv. maši in družih obredih. „Adalvinus“ (soln. nadšk.) Ribbaldum constituit archipresbyterum (Panoniae inferioris.) Qui multum tempore ibi commoratus est — usque dum quidam graccus (t. j. iz jutrovih dežel), methodius nomine noviter inventus slavinis litteris, linguam latinam doctrinamque romanam atque literas auctorales latinas philosophice superducens vilesere fecit missas et evangelia ecclesiasticumque officium illorum, qui hoc latino celebraverunt. Quod ille (Ribbaldus) ferro non valens sedem repetivit iuvavensem.”

Vidiš tedaj, dragi bravec, da je „Anonymus“ (t. j. Rihbaldus) tudi nasprotnik slovenskega napredka! Vendar ni mogel Metodiju očitati, da slovensko mačo vpeljuje v cerkve, kjer ni Slovencev. Torej je v Metodovi škofiji slovenski narod prebival. Temu pritrjuje tudi papež Joan VIII: „Kar se tiče slovenskega pisma — slavnicas literas — ga z vso pravico povalajemo in dovolujemo, da se — v slovenskem jeziku spevajo sv. maše, čitajo sv. evangeliji, i. t. d.“ (Bari: Codex dipl. Boček ep. 247.)

IMENA IN PRIIMKI

(Sp. A. Maršič. — Dalje: gl. II. 33, 35, 37, 38, 40, 43, 46, 47, 48 in 49)

Staroslovenska in sploh slovanska imena.

Sploh velja tudi o slovanskih imenih, kar smo slišali o nemških in posebnost o grških; tudi slovanska razpadajo v sestavljena in nesestavljena, toda je nesestavljenih veliko več, kot nemških.

Pri vsakem osebnem imenu je treba četrto reči razložiti: a) *deblo*, b) *končnica*, c) *pomen* debela in d) *misel*. Imenodajavstvo, ko je to ali uno besedno deblo upotreboval. Srbske matere n. p. dajajo svojim otrokom iz besede *volk* izpeljana imena, ker mislijo, da jih s tim škodljivih copernic obvarujejo. Deblo slovanskih imen je lahko najti, težje je pravi izvorni pomen debela vganiti; nar težje pa misel, ki je imenodajavca vodila. Maršikako vganjko vganemo, če bomo slovenska imena drugim, posebnost grškim in nemškim primerjali.

Kar se tiče končnic, je treba vedeti, da njih pomen ni tako različen in mnogovrsten, kakor pri splošnih imenih; — pri osebnih imenih imajo končnice vselej ravno tisti pomen: da se namreč oseba po tem imenuje, kar korenina ali deblo kaže in pomeni. Izvzeta je končnica *išt' = ič*, s katero se izpeljujejo patronymika (t. j. sinovo ime po očetu.)*)

Končnic v nesestavljenih imenih sem naštel 86, ktere spadajo v dva razreda in vsak ima po več vrst. Naj navadnejše končnice so *oj*: Radoj; *oje*: Miloje, *ilo*: Radilo, Stanilo, *an*: Toman, Trojan, *en*: Milen, *in*: Budin, Marin, *on*: Radon, *n*: Svar'n, *jav*: Gorjan, *ta*: Mladota; nar imenitnejša in važnejša pa *išt' ali ič*. Ta končnica se pritika korenini ali pa že izpeljanemu imenu (patro-in metronymika).

I. V prvo vrsto, spadajo, t. j. iz korenine izpeljujejo se naslednja imena: Bogiô, Božiô, Budiô, Vukiô, Mariô, Mihô. Pri dubrovniških imenih služi ta končnica *ič* tudi v to, da se izvorno laško ime v ilirsko (srbohrvaško) spremeni; p. iz Gondola postane Gunduliô; iz Cahoga Kabužiô, iz Croce Krušič; iz Pozza Pučiô.

II. Patronymika z *išt' = ič* izpeljana so bila iz prvoga dominantiva (t. j. manjšavna imena), tako je n. p. Boljeslaviô = mali ali mlajši Boleslav. Staroslovenska končnica *b* (pologlasn.) odpade v takih primerih, ali pa se v *ov* spremeni, zato imamo iz Bogdan = Bogdaniô in Bogdanoviô, Radiô in Radoviô. Deblo teh patronymikov pa je ali splošno ali lastno ime, p. Baniô ali Alekšič. (Dalje prih.)

DOPISI

Iz Solkana. (Beseda v spomin Fr. Prešerna 8. t. m.) se je vršila po tem-le programu: I. „Lepa naša domovina“, p. zbor (goriških dijakov); II. Govor (izvrstno govoril mladi kaplan solkanski, vrli Slovenec, gosp. Jož. Škočtr); 2. „Brodar“, napov Lisinski-jev, p. zbor; III. Deklamacija (predsednik g. Dolenc); 3. „Strunam“ zl. C. Mašek, p. zbor; III. Šaloigra „Starost“

*) Staroslovenskih črk tiskarnica nima.

slabost“, igrali „Domovninin“ čitateljkom že znani korenjaki *peklenaki fantje* (iz Pekla pri Ribenbergu); Iz „Kdo je mar?“ Štev. VI.; IV. Deklamacija („Jovana“, dekl. gospodična Mozotič-ova, čitalniščinega gospodarja hči); 5. „Otok bleški“, p. zb. V. Govor (govoril nek solkanski fant); 6. „Budnica“, nap. Lis., p. zbor. — Dvojice medij prikazni bilo je sosebno mikavnila in važni pri tej besedi, ki je v nekakem oziru niostnim veseljem kos. Prvič to, da se se — ako me spomin ne goljufa — v prvo na Slovenskem fantje s kmetov glediščno igre lotili; in drugič, da začujejo že tudi naše gospodične po vasoh (in pazi, *tik mastnih vrat!*) z milim svojim glasom slovensčino na očitnem odru slaviti. To bo nadležni tujščini gotovo nar močnejši zapah. In to so pa čutili menda tudi poslušavci, ko se s navdušenim ploskanjem in klicanjem pohvalo na znanje dajali. — V nadrobno popisovanje vsega, kar smo videli in slišali, menim da ni treba se spuščati, samo naj še povem, da veselje med večerjo je tako vskipelo, da malo kje pri naših veseljih tako. Kropki izni govori in napitnice primerno osoljeno so plamen rodoljuba tako podpihale, da ni bilo težje nalogo, kot razbiti, ko je prišel čas ločitve, železni obroč pobratimije, ki je bil v veseljih teh, pa pronaglo bitočih uticah srca vse družbe oklonil. Izmed vnanjih gostov naj omenim dr. Lavriča, kteroga ne manjka nikjer, ker gre za narodno reč, in pa vbrani pevski zbor *kanalski*, ki se je med večerjo v občno pohvalo izkazoval. — Ako vse še enkrat premislim, smem skleniti s ponosno potrdbo: da beseda Prešernova v Solkanu se bode vsikdar kakor danica svetila na zahodnem narodnem nebu slovenskem.

Govor

predsednika čitalnice *Ribenberško*, preč. gosp. župnika *Lo. Nep. Pirc* a 10. novembra t. l.

Slavna gospoda!
Sprejmite pristrčni pozdrav in poslušajte me blagovoljno!

Dolgo je trdo in tiho spal v svoji prežalostni dremoti narod naš slovenski, ni se zavedal svojih prikojenih mu pravie, niti mnogostranskih razmer do družih sosednih narodov. Pozabljen je revež taval v gosti megli nezavednosti, ter služil, rekel bi, kot pohleven sužnik pod težkim jarmom družih bolj omikanih narodov: posebnost v naših krajih primorske kronovine je zdihoval kot tlačena sirota pod stisko celo neprijaznih razmer.

Kakor narod naš, bil je tudi mili slovenski jezik, kterega nas je že pri zibelu lepo učila akrbna mati, malo čislana, skoraj nič obraitan, šramotivno zasmehovan, in, če ne naravnost zaničovan, vendar gotovo zelo zatiran in oviran v svojem razvijanju.

Bili so za nas Slovence, Bogu bodi potoženo, zares nevgodni in tako žalostni časi, da je moral človek sramovati in bati se, v milem matnem jeziku kaj spregovoriti. Oseba nam ni bila še toliko mila ne, da bi se bil smel domači jezik rabiti, čistiti, gladiti in piliti: matičina se je v nemarnost puščala, tujščina pa skrbno gleštala, ter košato vrivala v šole, uradnije in vsakdanje življenje.

Nahajali so se sicer sem ter tje iskreni domorođci, možje bistre glave, ki so za omiko naroda slovenskega marljivo delali, in na slovanskem polji se trudili za blagor domovine, pa brez izdatnega podpiranja in potrebne pomoči je ostajalo njihovo delovanje večidel brez zaželjonega vspeha, in obrodovalo komaj pičlo kaj sadu.

Tako je bilo s Slovenci dolgo in mnogo let, skoraj do naj novejših časov. Nastala je bila potem, hvala Bogu! milejša in vgojnejša doba. Že leta 1843 so bile preljube „Novice“ beli dan zagledale, mili žarki narodno zavesti, ljubezni in vneme za napredek so bili

Slovance prečinili; slovenski duh so jame abujati, bi-
striti in čistiti in piliti domači jezik, in likati narode
našo. Bilo so tedaj „Novice“ prvi slovenski list. Slava
mu, ki jih je bil na nogo spravil, slava mu!

Bližalo se je med tem 1848. leto, v zgodovini
nepozabljeno, v katerem so je bila zdramila cela Evro-
pa, in probudila tudi naša pretrga Avstrija; začela
so je bilo vse prosto gibati, slohoni narod zavedel se
prirojenih mu pravice, svoboda in enakopravnost bila
je vsem državljaniom zagotovljena; omika, mladih na
podlagi maternega jezika se je začela bila vpeljavati v
šolo, po malom tudi v vseljaje in v družveno življenje.
Prejodil in predrugačil se je bil svet, prosta pot iz-
obrazenja se je odpirala, svoboda v razvijanju duševnih
moči je postala glavni, edini namon naših slovenskih
prvakov, prijateljev, naroda in domovine.

Osnovala so se bila najprej Slovenska društva
v beli Ljubljani, bogatom Trstu, prijazni Gorici, in še
v drugih slovenskih mestih, katerih naloga je bila, abu-
jati slovenski duh, oteti materni jezik dolgoletnemu za-
tiranju, v njem kratkocasi se in počeno razveseloya-
ti, ter pridobivati mu veljavnost enako drugim omika-
nim jezikom, in vse pravice, ki mu gredo pred Bogom
in svetom. Odtahar so se bile začele tudi slovenskimi pri-
jakenjo vrata odpirati ne le v ljudsko šolo, marveč tu-
di v pisarnice in uradnice. Mlejo je prisijalo rumeno
solnce tudi pred prag naše domače hiše, javno sloven-
sko življenje se je jelo bolje gibati in obratuje, širiti
povsod, ne le na deželi, tudi v mestih, da, še celo pri
omikani, veljavni, pa za narodno omiko in blagor do-
movino vneta gospodi je naš slovenski jezik mnogo
iskrenih prijateljev in vrlih častivcev. Lepa hvala ta-
kim vrlim sinovom premilo matere Slave, dolgo dolgo
na živilo! (Konec prihodnjije)

W. Mirna, pod Kvičkim, (x. Rrdih) je sgorelo
protokli teden 5 mesecev staro otrošje. Ko so plenico
grelji, je zletela neki kaka iskra na njo; otroka povyja-
jo in polhajo v zibel; plenica začnejo hlati in sgorelo
je pol zibali in otroku noge. Našli so ga že mrtvega.
To je strašno! V malo dneš to druga taka nesreča v
naših krajih.

iz Mirna, 10. t. m. — t — Draga Domovini
na! Dosedaj nisi imela še nobenega dopisa iz Mirna. *)
doyoli danas en kotič tam-le vrtam: ...

Mi čevljarji mirenski in drugi rokodelci in sploh
vsi našemu županstvu podložni te prav lepo prosimo,
da bi naše želje s tvojim krepkim glasom podprla, da
bi se nam za naprej pri županstvu *po slovenski pisalo*.
Stram nas je, da se nam ljudje posmehujejo, da se nam,
ki smo vsi, kar nas je domačih, od prvoga do zadnje-
ga *Slovenca*, po italijanski pisari. Zdaj, ku si bomo no-
vega župana volili **) pomagaj nam „Domovina“, da
se nam naše želje izpolni: Želje poduka in spodbudhe,
ki nam jih ti skuješ, bomo potem mi sami prav globo-
ko v narodni čevolj zabijali. ***)

DOMAČE VESTI.

a.) Cerkvene.

V poslednjem listu omenjeni zahvalni pastirski list
našega prevzv. kneza-nadžkofa do duhovščine se glasi
tako-le:

*) Mirna je volika vas, eno uro hoda proti jugu od Gorice na
tržki cesti, pod Krasom, na obeh bregovih Ipave. Ondajni čevljarji
so jako imenitni in previdevajo ves goriški okraj s čevlji; na goriškem
trgu imajo oni monopol ter jim je poseben trg odkazan.

**) Volitev bo prihodnji potek, 20. t. m.

***) Škoda, da nima je ta dopis še le dešel, ko smo že
sklepali. Prihodnjije torej!

Andrej

po Božji in sv. Apostolskega Sedeža milosti
nadškof goricki

predstojemu kapitoljnu prvostolno cerkve in častiti
svetni duhovščini nadškofije goriske, pozdrav in bla-
goslov v Gospodu!

Te dni sem prejel pismo pred. prvostolnega kapitljanja in meje
č. duhovščine, v katerem pravijo, da jih je jako veselilo, ko so slišali
apostolski glas, ki smo ga povzdignili mi škofje, ki nas je sv. Duh po-
stavit, da vzbudimo cerkev Božjo, v listni pisani, katero smo poklonili
28. sept. t. l. prvostolnemu cbeurju; ta v katerem branimo pravice naše
naše cerkve v Avstriji.

Na kopcu svojega lista zagotvili smo, pred. kaponiki in drugi, da
duhovni, da pridružejo nam školom v tem, kar smo mi zavrgli in da po-
trefajo, kar mi potrefujemo, ter ponavljajo ob edem poklonitju, ki jo
je svetemu obožal svojemu škofu takrat, ko jih bil v maščika pčevčeni.

V raznoterih listih, ki jih dandanašnji trpimo, potokhilo na jo
možno, predergi bratje in sinovi, tu, da sta obšne izrekli, da se z ma-
ne popolnoma vsmata in da ste mi pokorui. Zares, prav dobro mi de,
ko vidim, da razlovljajo pridružejo varitni, ka' šino mi, škofje, v Nj.
veličanstvu poklonjenih pojavniki za pridruži razložiti, da si smo le na-
prej vedeli, da nas bodo začel tega ubrekovali in zasmechovali, to da
so hode veliko laži trosilo.

Kolikor bolj oslabeva pomoč, ki hi jo imela, kakor so spodob,
svetna oblast cerkvi ponujati, toliko tobejša mora biti kveza med č. du-
hovščino in varitni za škofski. Kajti združene moči, kedar gre za pra-
vidno reč, imajo vselaj veliko moč na duha ljudi. V iglici naj pam bo-
do yaceo ljudstvo in duhovščina v prvih stotletih sv. cerkve. Čim huj-
še so bila proganjana, tim večja je bila ljubezen in vzajemnost med
njimi.

Naše orotje, s katerim se bojujemo, je duhovno, in nar. prvo je
— molitev. Bodimo tedaj goreči v molitvi! Molimo za tate, ki so v vi-
soški častih, za dušab, da hi jih premilosostlivi bog blagovoljno razsvetlil
in na pot zveličanja spravil. Molimo za sv. Očeta papeža, da hi s po-
močjo vseznogočnega Boga svoje sovražnike premagal. Molilo, bratje
in sinovi preljubi, tudi za-mo, nevradnega slugabnika Božjega, da hi
mi Bog milostljivo podeli modrost in krepost, da hi mogel pri vsom
tem, da sem še star, vladati izročeno mi cerkev ter peipeljati jo v ra-
volje večnega življenja.

Blagoslov, za kterega ste me prosili, hodi Vam preljubeznjivo po-
deljen!

Dano na Dunaji, 2. decembra 1867.

Andrej Lj.
nadškof.

— Pretekli petek 6. t. m. so prišli prevzv. nad-
škof z Dunaja.

† Umrli je 5. t. m. ž. g. Frano Vidmar, vikar na (bovškem)
Temovem.

b.) Raznotere.

Zastran železnice čez Eredel (na Gorico in skoz
Dol na Trst) so prinesli časniki te dni veselo novico,
da je tehnično-vojaška komisija, ki je ni davno vso
črto prehodila in v strategičnem oziru presodila, izrek-
la, da se lahko izpelje; našla je še celo nekaj zljajš-
kov, po katerih se tudi stroški za nekoliko znižajo.—
Iz Kobarida mislijo potegniti stransko črto v Cividad
in od tod se ima izpeljati ena veja na Karmin, druga
na Videm do sedanje južne železnice.

DRŽAVNI ZBOR.

V 60. seji 10. t. m. je začela obravnavati zborni-
ca poslancev načrt denarne poravnave z Ogrji, koliko
namreč, da bodo imeli plačavati za skupne državne
potrebe Ogrji in koliko mi (t. j. tisto zadevo, o kateri
ste se unidni deputaciji dunajskega in ogerskega zho-
ra posvetovali in katerih sklepe je potle poseben odsek
zbornice poslancev pretresal). Ogerski zbor to reč
tudi zdaj pretresa in je predlog zastran svojega dones-
ka od 30 odstotkov za skupne stroške že sprejel; ču-
dno pa je bilo to, da so se Ogrji še nekako kujali, češ,
da 30% je še preveč! Dunajske zbornice odsek se je
razcepil na 2 stranki, vočino in manjšino. Večina na-
svetuje: Udajmo se Ogrim ter prevzemimo naših 70
odstotkov; kaj nam pomaga vstavljati se?— Manjšina
pa hoče, da bi naš donesek pa ogerski bila pravičnej-
še odmerjena.

OGLED PO SVETU.

Zvonco pred vsami političkimi novicami nosi ta teden govor ministra Rouher-ja (izgovarja): Rusi v posebnodajavnem zboru francoskem. Na interpellacijo za stran papalovih zadev je na vsa usta rekel, da Rim se Kima nikdar ne polastijo, in pozneje je to svojo besedo razložil tako: Kedar rečem Rim, je treba razumeti ved deželo, ki jo ima zdaj papa. To določno besedo so ves svet osupnili. — Tisti dan pa (6. 12.) se je odprl ital. parlament v Florenciji ter se od zboru-šine in vladine strani povdarja, da Italija mora imeti Rim, toda sčasom in z tepe. Veliko homatij bo, če za stran te zadeve. Upanje zaradi konferencije sloni na slabi podlagi. — Italijanski kralj je vse Garibaldirove, ki so se ani mesec na Rimskem bojevali pomilostil.

Srbska politika dobiva nekako novo podobo, če je res, kar vladni časnik trdi, da Srbija namreč ne Rus, ne kdo drugi ne vodi, marveč, da je in hoče biti narodna pa samostalna, in da, če bo treba kaj poravnati, že ona sama s Turčijo vse poravnava, ter da ni treba, da bi se ktera vnanja vlada v zadeve turškega cesarstva vtikala. — Rusom prijazni in Turkom nepovoljni minister Ristić ne nastopi menda slušbe.

— Tegetthof s truplom Maksimilijanovim dojde do 15. januarja v Trst, kjer se delajo že veliko priprave za sprejem.

V soboto 21. t. m. začne izhajati v Ljubljani „Triglav“. Do konca decembra 1868 volja 5 gold.; do konca Janja 1868 2 g. 50 s.

„Zgodnja Danica“ bo izhajala po novem letu vsak teden (dobro!) in veljala po pošti 4 g. 20 kr.; po letu 2 g. 20 kr., 1/4 l. 1 g. 15 kr.

Italijanski državni poslanci na Dunaji so se združili v poseben klub. Načelnik je (tržaški poslanec) Scrinzi; udje: Conti, Pajer, Colombani, Prato, Leonardi, Vidulič, Lapenna, Vitturi, Bajamonti in Knežević (grškoslovanski nezedinjeni škof, kteremu so ta dni obšine kotarskih Bok nezaupnico poslale). Naloga temu klubu je: razvitek narodnosti italijanske ob bregu jadranskega morja. Narpred pa mislijo ti zborniki pri državnem kancelarji na to delati, da bi se napravila v Gorici italijanska pravna akademija. Osupnilo je to, da sta pristopila tudi Slovaha Knežević pa Vidulič. Klub da ima tudi svoja posebna pravila. *)

*) Zkf.

— Došlo nam je od političke gosposke to-le svrilo, da naj je po „D.“ razglasimo: Ko se je pričel delati v Egiptu suezski kanal, je hitelo mnogo delavcev tje iz vseh krajev, ter tudi iz avstrijskih, posebno iz dežel blizo jadranskega morja. Večidel delavcev je takrat lahko dela dobilo; ali zdaj je vse drugače, in zelo nevarno je se zdaj tje podajati ali zaslužka iskati. Delavcev se zdaj le malo potrebuje, kar z uradniškimi mašinami delajo. Ne le da novi delavci ne dobijo dela, marveč še ti, ki so že tam, ga nimajo. Vseled tega so se začele razne bolezni, ktere Evropejci, ondodnega zraku in življenja nevajeni, najhitreje nalezajo, dopri-
našajo se pa vrh tega zaradi revščine še mnoga manja in večja hudodelstva med temi iz vseh kotov sveta skupljenimi ljudmi. Veliko tucih, ki so si toliko doma prihranili, da so mogli v Egipt na delo iti, je tu prišlo v

*) Za danes vzamemo to novico (ki pa tu v Gorici, kar se zbir-
nemije tibe; ti novica ampak prazna starica) ad nolam. — Pa „N. S. K.
Pressa“—i od 11. t. m. se kličo ta združba klub „za jutro delo“.

tako hudo stiske, da so jih bolešno in brez [krajcarja] morali na državno stroško nazaj peljati. To vso je za-
libog gola resnica. Varujto se todaj ljudi, ktorí bi vas
vabili suezski kanal delat iti, kajti čuka vas gotova rev-
ščina in bolezen. Skrbita tudi vi, župani, da iz naših
krajev ne gre nihče tje, ker lo s tem motete svoje sro-
njo obvarovati stroškov, ktere bi vam prizadjal tak
šlovek, ki pride kot bolehen berač doma nazaj!

V prihodnjem listu naznanimo, kaj in kako bo
po novem letu z „Domingo“ ter razposlajemo
narocilne liste.

Listovalec G. J. D. v D. Prihodnjib. Zadel ste
prav mojo misel G. J. D. v D. Prepričano za ta list.

Prisnost zagotovljena!

Dr. Hartung-ovo olje iz lubja kitajskega dre-
vesa, za ohranjenje in lšpanje las; v zapечатeni skle-
nicah (flaskah), (pečat je v steklo vtisnjen); po 85 sol-
dov.

Dr. Borchardt-ovo lepo dišede mijo (Zajfa)
za lšpanje in zboljšanje polti, po skušajah potrjeno
zoper vsakorino kožno besnago; v zapечатeni origi-
nalnih povezkah (pakeljih) po 42 soldov.

Dr. Beringuer-jev dobro dišede kronski oves
(Kronengeist), zlahna voda za duhanje in pniivanje,
ktera moči življenja krepča in spodbuja; v originalnih
sklenicah po 1 gold. 25 s., ali 1/2 sklenice 75 sold.

Profesorja dr. Linde-a rastlinska predenična
pomada (Stangenpomade); stori, da se lasje bolj svet-
lijo, da so voljnejši, in da, počesani, lepo trdno stojijo;
v originalnih kosah po 50 soldov.

Maljanovo oljeno mijo; odlikuje se
po tem, da kožo očistja in hrani ter je dela mehko in
voljno; v povezkah po 25 soldov.

Dr. Beringuer-jevo rastlinsko darilo za
zdravje in prav čisto, tako in rudočkasto; v štet-
nicah lončki vred 5 gold. 2 s.

Dr. Hartung-ova rastlinska pomada, ki stori
za lažje lasje zopet čvrsto rasti; v zapечатeni ste-
klenih lončkih, ki imajo pečat v steklo vtisnjen, po 85
sold.

Dr. Sain de Bonsemard-ova lepo diše-
ča pasta za sobo; nar. navadnejši in zanesljivi pomo-
ček za obvarvanje in čiščenje zob in dlesni (zobnov);
v celih in 1/2 povezkah po 70 sold.

Dr. Beringuer-jevo olje za lšpanje in
lšpanje; ono da lasem moč in jih ohranja; ono skle-
nicah 1 gold. 25 s. a. v.

Dr. Koch-ovo zeliščno slano potišeno kot de-
ber domači pomoček zoper kašelj, lšpanje, zmo-
ženje; v originalnih skatljicah po 70 sold.

PRISNE (nepokvarjene) se prodajo v
zaradi priznane dobrote tudi po naših krajih, spogaj-
reči v Gorici in za deželo samo v lekarnici (spe-
rijl) pri Pontoni, pri zamoreih, v Rašela.

Glavna mesta vseh novejših zborov z Francoske-
ca, iz Italije, Nemškega in Angleškega za Gorico in
našo deželo je v lekarnici pri Pontoni.

K. Sohar-jeva bukvarnica v Gorici bi rada vzela
v službo enega raznašavca, ki bi bil 16 let starih, ki
pa mora znati slovenski, italijanski in nemški ter brati
in pisati. Razna primerne plače bo imel brezplačno
tudi stanovanje, hrano in postrežbo.